

GERONIMOHOORSPELEN

Dodenhuis

Een scenario geschreven door de heer J. de Boer.

DODENHUIS

SERIE 3

Uitgewerkt door J. de Boer

VIERDE DEEL

"Inspecteur Cleveland komt"

De centrale Recherche van New York had inspecteur Cleveland naar Dodenhuis gezonden. Hij was een man van ruim vijf en dertig jaar. Kort, breed in de schouders. Zijn ogen waren donkerblauw en zijn blik was sterk en doordringend.

Inspecteur Cleveland had zich in korte tijd een grote naam verworven. Hij had een tweetal zeer duistere zaken tot een goede oplossing gebracht en zijn naam was in alle kranten met onderscheiding genoemd.

Cleveland had alle bewoners van het oude kasteel naar de kamer laten komen, die ook inspecteur Mac Williams vroeger had bewoond. Hij keek de aanwezigen even kort en zei toen:

- Hier zijn dus aanwezig: Mary en Ray Moore, dochters van de eveneens aanwezige kolonel Moore, mejuffrouw Beatrice Wend, Carl Lawrence, Patricia Smith. De laatste in haar kwaliteit van kamermeisje bij de dames Moore, de huisknecht Millner, miss Conwell en zuster Kate Simon en ten slotte Frank Watson, de oppasser. Dat klopt, nietwaar?

De inspecteur keek even de kring rond, knikte en vervolgde toen:

- Juist. Dat klopt dus. Mijn naam is Cleveland, inspecteur van de sectie Moordzaken van de Centrale Recherche in New York. Van de hier aanwezigen kunnen zich verwijderen: Miss Mary en miss Ray Moore, het kamermeisje Patricia Smith, de oppasser van de kolonel Frank Watson en de huisknecht Millner. Zij hebben van dit moment af volkomen vrijheid van bewegen en zij mogen desgewenst dit huis verlaten ook. Hetzelfde geldt voor miss Conwell en haar verpleegster Kate.

- Mag ik u er attent op maken, inspecteur, kwam de verpleegster, dat de toestand van miss Conwell de laatste dagen zo is, dat reizen voor haar alleen maar de nadeligste gevolgen kan hebben?

Cleveland wachtte even voor hij antwoord gaf. Toen zei hij rustig: - Ik heb niet gezegd, dat u moet gaan, ik heb gezegd: u heeft de vrijheid om

te vertrekken. Ik verzoek de zo juist genoemden deze kamer nu te willen verlaten.

Toen de deur achter de anderen gesloten was, keek de inspecteur eerst even tante Beatrice en toen de kolonel en Carl Lawrence aan.

- Neemt u plaats, verzocht hij en hij vervolgde: - We zijn nu meer onder ons. Zo gezegd en familie.

Beatrice lachte schamper.

- Waarom lacht u?

- Omdat ik daar trek in heb.

- Juist, reageerde koeltjes de inspecteur. Uw kamer, juffrouw Beatrice ligt op de eerste etage aan de Zuidkant, nietwaar?

- Ja. Waarom vraag je dat?

- Omdat ik daar trek in heb. Zoals ik al zei: we zijn onder elkaar en we kunnen dus vrijuit praten. Ik ben gewend de dingen bij hun naam te noemen en ik zal dat ook nu doen. In een moordzaak vraagt de man, die met het onderzoek belast is, in de eerste plaats naar het motief. Als hij achter het motief is, wijzen de pijlen verder wel in de juiste richting. We hebben hier te doen met twee moorden, maar in deze twee misdaden is toch wel systeem te onderkennen. Allereerst werd de oude koetsier Peterson vermoord. Hier kan slechts één motief aanwezig zijn: Peterson wist teveel! Daarna werd inspecteur Mac Williams het slachtoffer en ook hier wijst de pijl weer in dezelfde richting.

Waarschijnlijk was de moordenaar van mening, dat Mac Williams teveel begon te weten en bleef er voor hem - of haar! - niets anders over dan ook de inspecteur uit de weg te ruimen! Ik heb de rapporten van mijn voorganger nauwlettend doorgelezen. U heeft hem bij zijn werk terzijde gestaan, kolonel Moore?

- Ja, inspecteur. Op verzoek van uw voorganger heb ik verschillende onderzoeken samen met hem ondernemen, maar veel heb ik niet voor hem kunnen doen.

- Juist. Hij is er u blijkbaar zeer dankbaar voor geweest, want in zijn rapporten getuigt hij herhaaldelijk van die erkentelijkheid. Vooral omdat u hem in een bepaalde richting aanwijzingen hebt gegeven.

- Zeker in mijn richting, hè? schoot Beatrice fel uit.

- Er was wel het een en ander, dat in uw richting wees, repliceerde de inspecteur droog, maar daar was kolonel Moore niet debet aan. Dat lag meer aan uw eigen, ietwat zonderlinge houding.

Weer klonk de schampere lach van Beatrice.

- Ik kan niet vinden, dat uw lach deze toch al niet ter genoeglijke omgeving erg opvrolijkt, meende Cleveland.

- Ben je hier gekomen om voor clown te spelen? Hebben ze dan bij de politie alleen maar kerels, die zichzelf zo graag horen, dat ze voortdurend aan het woord blijven en helemaal vergeten waar ze eigenlijk voor gekomen zijn?

- Ik vergeet geen seconde waar ik voor gekomen ben juffrouw Beatrice. En zeker niet zolang ik in uw gezelschap ben! Maar terzake.

Dit kasteel is het eigendom van juffrouw Beatrice, kolonel Moore en Carl Lawrence, zijnde de drie erfgenamen van Jonathan Wend, de oudste en enige broer van juffrouw Beatrice en de zwager dus van kolonel Moore. Even wachtte de inspecteur. Toen vervolgde hij en de klank van zijn stem was nu bepaald vriendelijk: - Als er één van u drieën vermoord zou zijn, zou de zaak eenvoudiger staan. Dan zou er sprake kunnen zijn van dat andere motief, dat u allemaal wel duidelijk zal zijn, maar dat is nu niet het geval en daarom....

- Misschien mag ik u een mededeling doen, viel de kolonel hem in de rede.

- Graag, kolonel.

- Toen ik vannacht mijn kamer binnenging en de deur opentrok, viel er een steen vlak voor de deur naar beneden. De steen was blijkbaar in zeer labiel evenwicht zo geplaatst, dat ze iedere binnenkomende moest treffen. Het toeval wilde echter, dat ik vlak voor de deur, terwijl ik de sleutel uit het slot trok, mijn notitieboekje liet vallen, zodat ik niet tegelijk met het openen van de deur naar binnenging, maar even terugtrad. Die ene pas heeft mijn leven gered.

Cleveland knikte bedachtzaam.

- Zo.... Juist....

- Ik heb hetzelfde gehad, toen ik mijn kamerdeur uitging zoeven, deelde tante Beatrice nors mee.

- Ook een steen? informeerde de inspecteur.

- Ja. Hij ligt nog in de gang. Hij was zwaar genoeg om een os te doden, maar hij was verkeerd geplaatst. Hij viel ernaast.

- Ik feliciteer u.

- Stel je niet aan, gek! Je hoeft je voor mij niet uit te sloven!

Cleveland glimlachte even.

- Ik had me dat anders wel voorgenomen, antwoordde hij minzaam. Ik doe dat namelijk altijd.

Plotseling wendde hij zich tot Carl Lawrence: - En u, meneer Lawrence, heeft u ook iets bijzonders beleefd de laatste dagen?

- Niets, inspecteur.

- Dus op u schijnt men het niet gemunt te hebben?

Over Lawrence gezicht trok een lachje: - Blijkbaar niet. Misschien ben ik niet belangrijk genoeg.

- U heeft dezelfde rechten als juffrouw Beatrice en de kolonel, antwoordde de inspecteur koeltjes. Ik bedoel: uw aandeel in de erfenis is even groot als dat van de twee andere deelhebbers, nietwaar?

- Ja, dat is waar, maar ik kan u helaas toch niets bijzonders vertellen.

- Merkwaardig. Op de twee andere erfgenamen is een aanslag gepleegd.

Lawrence keek den inspecteur rustig aan.

- Misschien moet die op mij nog komen. Maar het kan natuurlijk ook zo zijn, inspecteur, dat degeen, die de aanslagen ondernomen heeft, aan twee mislukkingen voorlopig genoeg heeft.

- Ja. Ja zeker, dat zou kunnen.

De volgende vraag kwam weer plotseling: - Voert u niets uit, meneer Lawrence?

- Ik heb de oorlog meegemaakt en ik ben pas betrekkelijk kort geleden uit de militaire dienst ontslagen. Ik wacht nu even af.

- U speelt piano, heb ik in de rapporten van mijn voorganger gelezen?

- Ja. Is daar iets bijzonders aan?

Het antwoord klonk licht geïrriteerd.

- Welnee. Helemaal niet. Alleen: U speelt zovaak hetzelfde. Waarom is dat?

- Omdat ik het motief zo mooi vind.

- Juist, knikte de inspecteur. Ja, dat komt voor.

Even wachtte hij, terwijl hij Lawrence bleef aankijken. Toen zei hij bepaald welwillend: U is volkomen vrij om u overal door het huis te bewegen, meneer Lawrence, maar naar buiten gaan, dat mag u niet! Juist. Dank u. Goedenavond allemaal.

Snel verliet de jonge man de kamer.

- Zo, vervolgde Cleveland, toen de ander de deur achter zich gesloten had, ons gezelschap wordt kleiner. U tweeën bent geen erg goede vrienden, meen ik ergens gelezen te hebben?

Beatrice keek nors voor zich. Ook kolonel Moore zweeg.

- Wat zegt u, kolonel? vroeg de inspecteur beleefd.

- Ik zei niets, inspecteur.

- En.... kunt u ook iets zeggen?

- O, natuurlijk. Ik zou kunnen zeggen, dat ik de situatie niet begrijp. Ik zou kunnen zeggen, dat ik mijn schoonzuster Beatrice herhaaldelijk de hand heb toegestoken, maar dat zij die hand niet heeft willen aanvaarden. Ik zou kunnen zeggen, dat ik vijandschap niet begrijp....

Fel viel Beatrice hem in de rede: - Je begrijpt het niet, hè? Je begrijp het niet! En je hoort toch, dat die speurder daar het zo graag wil weten! Vertel hem dan toch wat ik allemaal tegen jou gezegd heb! Misschien kan hij daaruit weer een van zijn schrandere conclusies trekken! Daar vraagt hij toch om!

- Ik heb geen enkele reden om inspecteur Cleveland iets over jou te vertellen, Beatrice, antwoordde de kolonel beheerst.

Droogjes merkte Cleveland op: - Dat is ook niet nodig, dunkt mij: juffrouw Beatrice spreekt voor zichzelf!

- Ik hou van mensen, die recht op hun doel afgaan en eerlijk voor dat doel uitkomen, viel Beatrice nijdig uit. Ik hou van mensen, die niet met allerlei voorwendsels schermen om te verbergen wat ze in werkelijkheid willen. En als hier mensen komen, die een bepaald doel hebben, dan zal ik hen niet antwoorden op wat ze zeggen of vragen, maar dan zal ik hen laten zien, dat ik weet wat ze in werkelijkheid willen! Leugen en roof, dat is jullie bestaan, maar mij zul je op jullie weg vinden! Ik heb mijn weg altijd gevonden en ik zal die ook nu vinden, laat dat je goed duidelijk zijn! En als ik iemand haat, kom ik niet met mooi klinkende, menselijke frases, maar zeg ik het ronduit! En onthoud dit: ik haat jou en je dochters, Stanley Moore en ik zal voor mijn rechten vechten, zolang ik vechten kan! En jij, meneer de inspecteur, die hier gekomen bent om te snuffelen en te speuren, jij hebt van mij geen hulp te verwachten! Met ogen, waarin de woede fel geschreven stond, keek ze de inspecteur aan. Die antwoordde rustig: - Het is mij volkomen duidelijk. Ik heb het wel goed gezien, juffrouw Beatrice. U wordt bedankt voor de zeer waardevolle inlichtingen, die u mij gegeven hebt.

Beatrice lachte.

- Nu denk je, dat je wijs bent, hè? Maar laat ik je dit zeggen: Je was hier nog niet binnen of je had je eerste fout al gemaakt en die fout is zó groot geweest, dat je haar zelfs niet meer zult kunnen herstellen! Je zult dat ontdekken. Heel gauw al zul je het ontdekken!

Het kamermeisje Pat zat op de kamer van de meisjes Moore.

Verwonderd keek ze rond. Alsof ze iemand zocht.

- Waar is juffrouw Mary dan heen, juffrouw Ray? vroeg ze.

- Naar vader. Ze moest iets met hem bespreken, zei ze.

- Maar het is al zo laat.

- Hoe laat is het?

- Bij twaalven.

Pat rilde.

- Bijna middernacht. Spookuur!

- Doe niet zo gek, kwam Ray angstig. Ik vind het hier al spookachtig genoeg!

Pat knikte: - Ja, 't is eng hier, maar toch leuk. Weet u, ik....

Ze zweeg plotseling en beide meisjes luisterden. Weer was er hetzelfde, vreemde geluid. Alsof er heel in de verte getikt werd en alsof er stenen vielen. Ergens, ook ver. Hol was de klank en rommelend.

- Hoor! Daar heb je het weer, waarschuwde Ray zacht. Weer was er dat vreemde geluid.

- Hoor je het?

- Ja, fluisterde Pat met ingehouden adem.

Opeens was het stil.

- 't Is weg, het geluid.

Ray knikte. Weer zaten de twee scherp luisterend.

Toen hoorden ze het alle twee: heel in de verte, klonk een stem, die schreeuwde: Hier! Hie-ier!

- Daar heb je die stem weer.... Net als laatst, fluisterde Ray. Toen riep ze ook zo: - Hier.... Hie-ier!

Pat knikte. Toen zei ze en het klonk, alsof ze alleen maar trachtte zichzelf moed in te spreken: - Misschien is het niet eens hier in huis. Misschien is het buiten.

Even zweeg ze. Toen ging ze verder: - Ik heb es een boek gelezen van een juffrouw, die helemaal alleen thuis was en het huis was ook heel groot en heel oud en het was ook in de nacht. En toen de klok twaalf sloeg, toen zag ze opeens de muur opengaan, gewoon zomaar opengaan en toen werd er een kist door het gat naar binnen geschoven en....

- Asjeblijft, Pat. Nee, nee, smeekte Ray. Hou je mond toch.... Ik ben zo bang, zo bang....

Ze richtte zich op, maar dadelijk waarschuwde Pat haar: - Niet uit bed komen, juffrouw Ray. Ik blijf hier wel bij u zitten, totdat juffrouw Mary terugkomt. Ik zou niet eens weg durven! Ik zou niet eens op de gang durven kijken! Stel u voor, dat er weer een hand verschijnt, net als laatst toen juffrouw Mary maar even buiten de kamer kwam en dat die hand dan.... O, juffrouw Ray, ik heb boven zo'n prachtig boek van een spook, dat helemaal geen spook was, maar een moordenaar en die kwam....

- Stil, waarschuwde Ray weer. Luister!

Veel duidelijker dan zopas was nu het geluid. Het was alsof er zware stenen over steen werd geschoven. Ook hoorden de twee meisjes

duidelijk dat er gelopen werd. Het klonk alsof er gelopen werd in een holle, hoge ruimte en tegelijk bleef dat andere geluid, dat van schuiven en schuren van steen op steen.

Plotseling sprong Ray uit bed. Ze greep zich vast aan Pat en fluisterde in hevige, bijna niet meer te beheersen angst: - Daar is iemand, Pat. Nu weet ik zeker, dat er iemand is!

Met grote angstogen keek het kamermeisje haar aan.

- Ik ga gillen, juffrouw Ray. U moet niet schrikken, maar ik kan het niet meer inhouden.

Hoog en langgerekt en schel klonk de gil.

- Nee! Nee! schreeuwde Ray.

Opeens klonken de schreden van heel dichtbij. Alsof er achter in de kamer, in het gedeelte, dat bijna geheel in het duister lag, gelopen werd.

Ray vermande zich: - Is daar iemand?

Plotseling was het stil. Elk geluid was verdwenen.

- Is daar iemand? herhaalde Ray.

- Juffrouw Ray, juffrouw Ray, fluisterde Pat.

- Ja?

- Hoorde u dat? Het was net alsof er gelopen werd. Daarachter in die donkere hoek, die.... Daar! Daar!

- Steek nog een kaars aan, kwam Ray. Toe dan: steek nog een kaars aan!

Pat streek een lucifer aan, maar in hetzelfde ogenblik werd de vlam uitgeblazen.

- Uit, fluisterde Pat. Uit!

Weer nam ze een lucifer en weer werd de vlam weggeblazen.

- 't Is net alsof....

Verder kwam ze niet. Toen klonk de stem. Zacht en dringend: - Stil.

Geen geluid! Weg die lucifers!

Bevend wierp Pat het doosje op de grond en weer was er dadelijk de stem: - Zo. En jij: ga terug in je bed! En geen geluid! Geen woord! Geen gil, niets! Begrepen?

- Ja, antwoordde Ray met een dun stemmetje, dat beefde in angst.

- Trek de dekens over je heen, jij.

Snel volgde Ray elk bevel stipt op.

Weer klonk de stem: - En jij. Kom jij es naar voren! Ga staan!

- Ja, bibberde Pat.

- Draai je naar links, klonk het nieuwe bevel. Verder. Zo. Loop heel zacht vooruit tot je bij de muur komt. Ga met het gezicht naar de muur staan.

Nog dichterbij! Zo! En zo blijf je staan tot je nadere orders krijgt, begrepen?

- Ja....

- En geen kunsten, want je wordt voortdurend bewaakt! Zo! En nu jij! Kun je me goed verstaan?

Zacht en angstig klonk Ray's antwoord: Ja....

- Juist. Waar zijn de sleutels van jullie koffers?

- In de la van de grote kast tegen de muur.

- In welke la? Vooruit, schiet op! We hebben geen tijd te verliezen! En als je denkt, dat je ons lang genoeg kunt ophouden, tot er hulp komt, vergis je je! Nou, in welke la?

- In.... de tweede.

De twee meisjes hoorden in de duisternis het schuiven van een la en daarna het gerammel van sleutels.

Weer was er de stem: - Zo. Hoeveel koffers zijn er?

- Twee.

- Waar? Vlug!

- Onder het ledikant van Mary, dat ledikant daar, bedoel ik....

Ze hoorden hoe de koffers onder het bed werden weggeschoven, hoe ze geopend werden. Ze zagen hoe in het licht van een sterke elektrische zaklantaren de koffers werden doorzocht, maar toen Ray zich even oprichtte, klonk dadelijk scherp het bevel: - Liggen, jij!

Ze hoorden ook, hoe de inhoud van de koffers op de vloer werd geworpen. Toen klonken er zachte schreden. En toen werd het stil.

Ze wachtten. Niets. Geen geluid meer.

Na een tijdje probeerde Ray: - Is u daar nog?

Het bleef stil.

- Pat! Pat, fluisterde Ray.

- Ja....?

- Ik geloof, dat er.... niemand meer is....

- Ik kan hier niet weg, klonk bang de stem van Pat. Ik mag niet weggaan hebben ze gezegd voor ik nadere orders krijg. Ik....

Plotseling was er weer die vreemde en indringende stem: - Tel tot tien!

Als je tien gezegd hebt, mag je je omdraaien!

Hardop telde Pat: - Een-twee-drie-vier-vijf-zes-zeven-acht-negen-tien!

Met een schreeuw draaide ze zich om: - Juffrouw Ray! Juffrouw Ray!

- Ja, ja. Steek licht aan! Vlug! Vlug!

Met handen, die nog trilden van de doorstane angst, streek Pat een lucifer aan. Toen de kaars brandde, lichtte ze bij.

- Daar liggen de koffers! Daar, juffrouw Ray. O, wat een rommel, wat een....

Snel sprong Ray uit bed. In hetzelfde ogenblik was ze bij de koffers.

- Stil. Laat me kijken.

Ze zocht in de stapel, die naast de geopende koffers was neergegoid.

- Ik mis niets.... niets. Wat gek, dat....

Weer zocht ze.

- Wat gek. Ik.... Ik mis niets.

En toen opeens, alsof ze iets zeer vreemds constateerde: - Hè? Wat? Ik....

- Maar ze hebben toch iets gezocht, juffrouw Ray. Ze moeten toch....

Ray hoorde niet eens wat ze zei. Koortsig zocht ze tussen de goederen uit de koffer.

- Dat begrijp ik niet. Dat....

- Mist u iets? Is er wat weg? Zeg toch wat, juffrouw Ray!

Bijna huilend richtte Ray zich op en met tranen in haar ogen keek ze het kamermeisje aan.

- Mist u iets?

- Ja.... Wat willen ze daar dan mee....? Wat....?

- Wat is het dan? Wat is er dan weg?

Ray hilde zacht. Eindelijk zei ze: - Twee bundeltjes brieven, die moeder ons heeft geschreven, toen ze in het ziekenhuis lag....

Verbaasd keek Pat haar aan.

- Mat begrijp ik niet. Brieven van uw moeder? Wat willen ze in 's hemelsnaam daarmee?

Inspecteur Cleveland en kolonel Moore zaten bij elkaar. Samen hadden ze de zaak van alle kanten bekeken. Nu zaten ze zwijgend en rokend alle twee in gedachten verdiept bij de haard, die met grote houtblokken, hoog vlamde en luid knetterde.

- Men beschouwt u hier dus als een indringer, begon de inspecteur plotseling weer het gesprek. Men beschouwt u hier als een indringer en men - ik bedoel nu voornamelijk juffrouw Beatrice - laat u dat terdege merken ook, nietwaar?

- Inderdaad, inspecteur. U is er zelf getuige van geweest hoe....

Cleveland knikte.

- Maar toch neem ik niet aan, ging hij verder, dat juffrouw Beatrice schuldig is aan de moorden. Ze zou al zeer dom moeten zijn als ze, met zoveel schuld op haar geweten, tegelijkertijd zo duidelijk haar

antipathieën liet blijken. En men kan haar van alles beschuldigen maar zeker niet van domheid.

- Nee, inderdaad niet. Maar heeft u hier wel eens over nagedacht, inspecteur: zou wat u daar zo juist zegt, haar.... ook bekend kunnen zijn?

- U bedoelt, dat zij goed berekend juist zo doet om de aandacht van zich af te leiden? Met andere woorden: zij probeert de aandacht op een ander te vestigen door zelf zo opzichtig de aandacht te trekken?

- Ik weet het niet, inspecteur. Ik weet werkelijk langzamerhand zelf niet meer wat ik er wel en wat ik er niet van denken moet.

Er zit iets in die theorie, kolonel. Maar als ze juist is, moet juffrouw Beatrice een medeplichtige hebben, want zelf is zij tot zoiets niet in staat, al moet ik aan de andere kant weer zeggen, dat ik ervan overtuigd ben, dat zij fysiek zeer sterk is.

Zacht gaf Millner het teken en dadelijk klonk het gedempte ja van Carl Lawrence. Millner trad binnen en sloot de deur onhoorbaar weer achter zich dicht.

- Vlug, Millner, wat heb je gezien?

- De nieuwe inspecteur en de kolonel hebben de hele avond bij elkaar gezeten.

- Zo. De kolonel is dus ook weer van deze inspecteur de raadsman.

- Of het al zó ver is, weet ik niet, maar ze zaten wel zeer vertrouwelijk te praten. Verder moet er in de kamer van de meisjes Moore iets gebeurd zijn, dat de meisjes erg bang gemaakt heeft.

- Wat is dat dan? Weet je er niet meer van?

- Nee. Ik kon niets aan de weet komen.

- Je mag je van de inspecteur vrij bewegen, dat weet je.

- Ja. Ik zal er gebruik van maken.

- Goed. Maar naar bed kan ik nog niet.

Even keek Lawrence de ander aan. Toen knikte hij. - Zo. Goede nacht.

Millner verliet de kamer. Lawrence deed vervolgens de deur op slot.

Zacht bewoog hij zich door de kamer. Plotseling bleef hij staan. Hij hoorde een wonderlijk geluid. Eerst was het heel even alsof er met een steen op de stenen van de muur werd getikt. Daarna hoorde hij zacht schreden. Ook op steen. Plotseling viel er een stuk kalk uit de muur op de grond. Een paar seconden bleef het stil. Toen was er weer dat tikken en opeens weer het lopen.

Lawrence tuurde in het halve duister in de richting vanwaar hij het geluid van het vallende in de richting vanwaar hij het geluid van het vallende stuk kalk had gehoord.

- Is daar iemand?

Geen geluid klonk.

Hij herhaalde de vraag: - Is daar iemand?

Toen hoorde hij de stem, die uit het duister kwam.

Een zachte, maar zeer indringende stem, die bevelend zei: - Blijf waar je bent!

- Maar dat is....

Lawrence wilde in zijn emotie een stap vooruitdoen, lopen in de richting van het geluid, maar in dezelfde seconde stond hij in het felle licht van een zeer sterke elektrische zaklantaren. Hij bleef staan. Hij hoorde zacht lopen achter het licht. Het licht bleef. Hij hoorde hoe een sleutel werd omgedraaid in een slot en hij schreeuwde woedend: - Wilt u daaraf blijven? Ik....

Weer was er de stem: - Zwijg! Geen geluid meer! Nog één woord en je bent er geweest! Draai je om!

Lawrence draaide zich om.

Tevreden maar gespannen klonk de stem: - Zo. En verroer je niet!

Duidelijk hoorde de jonge man hoe het metalen kistje uit zijn bureau werd gehaald, hoe het geopend werd en doorzocht.

- Zoekt u iets? kwam hij sarcastisch. Misschien kan ik u helpen. Dat zou het... onaangename van dit bezoek misschien wat kunnen bekorten.

Onaandoenlijk klonk de stem: - Je telt tot tien nu. Daarna kun je je gang gaan. Als je eerder in beweging komt, heb je de gevolgen aan jezelf te wijten!

Lawrence bleef de tien tellen staan. Hij voelde, hij wist, dat hier niet te vechten viel. Toen snelde hij naar zijn bureau. Het metalen kistje stond geopend op het blad. Hij zocht. Eerst kon hij niet ontdekken, dat er iets ontvreemd was. Toen - opeens - zag hij het: het afschrift van zijn vaders testament was verdwenen.

Peinzend keek hij voor zich.

- Merkwaardig, vroeg hij zich af. Het testament? Wat kan daar de bedoeling van zijn?

Kolonel Moore was naar zijn kamer teruggegaan. Hij zat te lezen in een gemakkelijke stoel, toen hij plotseling het geluid hoorde: eerst een zacht tikken, toen het schuiven van steen op steen en toen - opeens - lopen.

De kolonel richtte zich op: - Is daar iemand?

Even bleef het stil. Toen was er plotseling weer dat zachte geluid van lopen achter in de kamer.

Moore sprong op.

- Alle donders, is daar iemand?

En toen was er de stem: - Blijf staan waar je bent! Verroer je niet! Als je ook maar een centimeter naar rechts of naar links uitwijkt, ben je er geweest.

De stem sprak sissend, scherp gearticuleerd maar zonder werkelijk stemgeluid.

Koeltjes antwoordde Moore: - Zo. Mag ik beleefd informeren waaraan ik dit bezoek te danken heb?

- Je mag nog naar veel meer informeren maar antwoord krijgen zul je niet! Daarom zou ik je willen adviseren niets te informeren. Ook al in het belang van je dierbare gezondheid!

Even bewoog Moore. Alsof hij naar voren wilde komen, maar dadelijk klonk scherp en streng de terechtwijzing: - Sta stil! Dit is de laatste waarschuwing, die je krijgt. Je revolver is trouwens al uit je jaszak verwijderd.

Even betreurde de kolonel zijn achteloosheid. Elke avond, als hij zijn huisjasje aantrok, liet hij zijn revolver, die hij overdag steeds bij zich droeg in de jas zitten. Het was een kleine revolver, die hij in de steekzak van zijn tunique droeg. Juist omdat ieder het wapen in de achterzak van de pantalon zou verwachten. Het was altijd goed geweest. Nu net was het fout.

- Zoekt u iets? vroeg hij koeltjes.

- Nee. Ik kom alleen iets halen. Zoeken hoef ik niet.

- Dat is erg prettig voor u, dat u zo goed de weg weet.

- Inderdaad. En voor jou aangenaam.

- Misschien, meende de kolonel. Dat kan ik nu nog niet beoordelen.

Plotseling werd hij bescheten door een sterke elektrische zaklantaarn.

Op hetzelfde ogenblik hoorde hij de sloten van een koffer klikken.

- Wilt u van die koffer afblijven, schoot hij woedend uit.

- Nee, dat wil ik juist niet, klonk het koele antwoord, en vlak daarop volgde dreigend: - Pasop, verroer je niet!

- Ik besef volkomen dat ik op het ogenblik aan u ben overgeleverd.

De stem scheen onberoerd: - Dan mag je jezelf prijzen, want dat besef is uitstekend!

- Kunt u niet wat minder sissend spreken?

- Natuurlijk kan ik dat, maar ik doe het niet!

Een kort ogenblik was het stil. Toen leek het alsof verschillende dingen uit de inhoud van de koffer opzij werden geschoven.

- Zo, kwam de stem weer. In orde. Nu tel je tot tien. Zolang je telt, verroer je je niet! Het zou anders eens een ongeluk kunnen worden met dodelijke afloop! Na die tien tellen ben je volkomen vrij te ondernemen wat je wilt!

- Ik kan je de verzekering geven, dat ik het een en ander zal ondernemen.

- Daar twijfel ik geen seconde aan. Alleen zul je je energie volkomen nutteloos verspillen! Tot tien dus!

Weer hoorde kolonel Moore de zachte schreden en vlak daarop het vreemde geluid. Alsof er steen schoof over steen. Hij telde tot tien. Toen holde hij in de richting vanwaar hij het geluid had gehoord. Hij zag iets bewegen en greep zijn tunique van de stoel. De kleine revolver was weg. Op het kastje naast het bed lag de grote legerrevolver. Hij greep die en holde naar voren.

- Sta stil. Ik.... Alle donders!

Hij bleef staan. In de kamer was niemand meer. De deur naar de gang was op slot. Hij opende die. Op de gang zag hij inspecteur Cleveland.

- Zoekt u iets, kolonel?

Onderzoekend keek de detective de ander aan.

- Wat is er aan de hand?

- Hier was iemand binnen, inspecteur en die heeft....

Plotseling bezon hij zich: - Ik heb waarachtig nog niet eens gekeken wat er precies gestolen is!

De kolonel liep terug naar de koffer waarvan de inhoud over de grond verspreid lag. Hij zocht. Eerst vond hij niets. Er scheen niets weg te zijn. Toen ontdekte hij, dat er wel iets miste. Zeer verbaasd en verontrust zocht hij opnieuw.

- Maar dat begrijp ik.... Is dat nou werkelijk....?

Cleveland kwam dichterbij.

- Wat mist u, kolonel? Heeft u ontdekt....?

- Ja, maar nu wordt het helemaal een raadsel! Ik mis alleen een pak oude foto's. Ik had ze meegenomen om ze aan tante Beatrice cadeau te doen, maar toen de verhouding niet zo erg goed bleek.... Merkwaaardig. Peinzend keek de kolonel voor zich: Wat is de zin daarvan?

- Heeft u helemaal geen idee, kolonel waarom....?

Moore schudde zijn hoofd.

- Momenteel nog niet, inspecteur, maar dat zeg ik u: er achter komen zal ik, dat verzeker ik u!

- Stil es even, waarschuwde Cleveland.

Er klonken van de gang sloffende schreden en in de verte hoorde men iemand hoesten.

- Dat is Millner, de huisknecht, inspecteur.

- Ja, dat weet ik, maar die hoest, die is niet.... Die hoest vertrouw ik niet. Even luisterden de beide mannen.

- Stil. Nu hoor ik weer lopen, zei de inspecteur zacht en meteen was hij bij de deur, die hij met een ruk opende. In de opening bleef hij staan en hoog en fel klonk zijn stem: - sta stil daar! Sta!

Nog één keer herhaalde hij zijn waarschuwing: - Sta stil!

Toen viel het schot en vlak daarop de vloek van de inspecteur.

-Alle donders, maar dat kan toch niet? Wat betekent dat?

Het volgende ogenblik stond de kolonel naast hem.

- U zag iemand, nietwaar?

- Ja, hoe weet u dat?

- Omdat ik zoeven ook iemand zag en toen ik riep was die iemand verdwenen. En toch was die zeer beslist geen kamer binnengegaan!

Onderzoekend keek Cleveland hem aan.

- U zag één persoon?

- Ja.

- Juist, kolonel, maar dat is het wonderlijke: ik zag er twee!